

Bij de tweede rubriek waren op den

1. 2. 3. 4. 6. 7. 9. 10. 11. 13. 14. dag na de infectie
 92. 106. 114. 106. 47. 61. 27. 81. 54. 28. 27 (743) gevallen gecauteriseerd en werd in
 21. 34. 31. 56. 19. 36. 17. 54. 29. 21. 20 (338) gevallen de syphilis waargeno-
 men, terwijl
 71. 72. 83. 50. 28. 25. 10. 27. 25. 7. 7 (405) geheel vrij bleven.

Onder deze gevallen waren onmiskenbare ulceratieve vormen op den

1. 2. 3. 4. 6. 7. 9. 10. 11. 13. 14. dag voorhanden, waarvan er
 49. 64. 54. 36. 28. 11. 4. 26. 17. 13. 6 (308) aan opvolgende syph. leden, terwijl er
 47. 51. 42. 31. 19. 2. 1. 8. 14. 3. 1 (219) gecauteriseerden geheel verschoond
 bleven. Uit deze opgaven blijkt dus, dat de cauterisatie in het algemeen, bij de ver-
 moedelijke infectie der verwonde plaats in 405 van de 743 en bij reeds duidelijke ul-
 ceratieve aandoeningen in 219 van de 527 gevallen, het opvolgen der algemeene sy-
 philis verhoedde. De cauterisatie werd gewoonlijk met eene pasta van kali caust.
 dr. ij., calc. caust. dr. j., alcohol. q. s. ad pastam, of met den sublimaat-alcohol (subl.
 dr. j. alc. absol. unc. j.) of met eene geconcentreerde oplossing van den sulf. cupri
 uitgevoerd.

Dr. J. HANLO.

B O E K B E O O R D E E L I N G.

*Eene Amsterdamsche instelling te weinig gekend en daardoor te weinig ge-
 waardeerd, door een Volksvriend. Amsterdam, SCHOONEVELD EN ZOON, 1867.*

Onder dezen titel is sedert eenige dagen, behalve bij den uitgever, ook bij de Boek-
 handelaren JAN D. BROUWER, J. H. en G. VAN HETEREN, H. W. MOOIJ en J. T. F.
 STEENBERGEN algemeen en gratis verkrijgbaar gesteld eene brochure, groot 16 blad-
 zijden, die, door een onbekenden schrijver met zorg en nauwkeurigheid bewerkt, wel
 de aandacht van het publiek en allezins de lezing waardig is. Ref., sedert het jaar
 1853 lid en van den 11den November 1854 tot op heden Secretaris van het Bestuur,
 heeft dit geschrift met genoegen gelezen en zegt den Volksvriend dank voor de vele
 moeite, die hij zich uit ware philanthropie voor de zamenstelling heeft willen getroos-
 ten. ZEd. toont op iedere bladzijde zeer goed en van nabij met de statuten en regle-
 menten der instelling bekend geweest te zijn en heeft de jaarlijksche verslagen van
 1852 tot en met 1866 nauwlettend bestudeerd, hetgeen vooral blijkt uit de juiste op-
 somming van cijfers van leden en van de uitgaven voor de verschillende afdelingen
 in die 15 jaren uitbetaald. Zoo is tevens de geschiedenis van het ontstaan van het
Algemeen Ziekenfonds voor Amsterdam op blz. 4 en v.v. naar waarheid teruggegeven
 en toch moet Ref. op enkele punten wijzen, die naar zijn oordeel niet volkomen juist
 zijn, en, hoewel theoretisch zeer fraai, praktisch evenwel niet zoo gemakkelijk uitvoer-
 baar zijn als de onbekende schrijver meent.

Ten opzichte van de eerste vraag op blz. 10: "*Waarom heeft deze inrigting maar één
 kantoor?*" wordt aangevoerd, dat het zeker is dat een groot deel van de leden van het
 Ziekenfonds, uit hoofde van den verren afstand tusschen het bureau in de Beulingsstraat
 en hunne woning, het lidmaatschap heeft moeten opgeven, en dat die verwijderde
 afstand eene reden zou zijn om niet aan hunne verpligting te voldoen en schade te

lijden, „daar de leden bij meest elke omstandigheid — en deze hebben zoo vele plaats — „in aanraking moeten komen met het kantoor van administratie; dáár toch is de bron „vanwaar meest elke hulp moet opdagen, en om die hulp of onderstand te verkrijgen „moet de hulpbehoevende zich naar het kantoor begeven.”

Hoezeer schrijver zeer goed met den geest der reglementen bekend schijnt te zijn moet Ref. echter in het midden brengen, dat nimmer bij het Bestuur en zelden aan het kantoor klagten geweest zijn dat dit te ver uit de buurt zou zijn, en is het gebleken dat *daardoor* althans niet zoo vele roijementen gevolgd zijn; dat wel vele leden zich naar de Beulingstraat moeten begeven om daar persoonlijk voor de afdeeling *Ziekengelden* of *Gelden bij overlijden* des Maandags avonds van 7—9 ure gekeurd te worden, ten einde het Bestuur zich vergewisse of hunne gezondheidstoestand voldoende zij dan niet; dat zij aan hetzelfde kantoor aangifte moeten doen, ten einde een briefje voor het trekken van ziekengeld te ontvangen en zoo lang de ziekte duurt weder des Zaturdags iemand van hunnentwege zenden ter afhaling dier gelden; dat ter verkrijging van verloskundige hulp, instrumenten, aangifte van geboren kinderen, aangifte van sterfgevallen en ontvangst van het geld voor de afdeeling *Gelden bij overlijden* evenzoo naar de Beulingstraat gezonden moet worden, maar dit alles geschiedt voor elk lid afzonderlijk niet zoo veelvuldige malen, ja zelfs voor sommigen slechts eens, en ook daarover werden nimmer klagten geuit of aanmerkingen gemaakt. Het niet op den bepaalden tijd aanzuiveren van hunne achterstallige bijdragen, die de vervalling van het lidmaatschap na zich sleept, is niet te wijten aan meerderen of minderen afstand tusschen het bureau en de woning der leden; de bevolking toch van het *Ziekenfonds* is door de geheele stad verspreid en soms bleven eerder nog personen, die in de nabuurschap wonen, achterlijker in de betaling der contributiën dan vele leden aan de uithoeken der stad. De contributiën worden geregeld wekelijks van hunne huizen door de boden afgehaald en alleen bij uitzondering door hen aan het kantoor bezorgd, zoodat de schade voor de leden dien ten gevolge niet afhankelijk kan zijn van de plaats van het bureau, maar alleen aan hunne eigene nalatigheid in het betalen toe te schrijven is.

Om nu daarvoor verbetering aan te brengen en „één of meerdere, ja zelfs slechts 4 hulpkantoren”, zoo als schrijver blz. 11 zegt, in onderscheidene gedeelten der stad op te rigten, is zeker gemakkelijk gezegd, maar aan vele bezwaren onderhevig. Het voornaamste dezer is voorzeker dat het Bestuur bijna onmogelijk in staat zou zijn eene juiste contrôle op de verschillende inkomsten en een dagelijksch toezigt op de pligtsbetrachting der beambten te houden, en Ref., hoofdzakelijk daarmede volgens Art. 43 der statuten belast, zou even moeilijk als iemand zijner collega's tijd kunnen vinden om vaak dagelijks herhaalde malen zoowel het hoofdbureau als die hulpkantoren te gaan bezoeken en aan zijne verplichtingen te voldoen. Het is den Volksvriend niet ten kwade te duiden, dat hij, ofschoon met de reglementaire bepalingen bekend, niet van den dagelijkschen gang van zaken onzer instelling en al hare onderdeelen bewust is en aldus in dit opzigt de zaak eenigzins uit haar verband rukt. Niettemin moeten de pogingen, die hij ter uitbreiding van het *Algemeen Ziekenfonds* heeft trachten in het werk te stellen, dankbaar erkend worden.

Evenzoo zou het afhalen en terugbrengen van het invullingsbillet (blz. 11), waaroemtrent schrijver de vrees oppert dat dit velen zou afschrikken, die overtuigd zijn dat tijd geld is, geene reden zijn om meerdere kantoren daar te stellen. De boden immers, die de geheele stad doorkruisen, hebben meestal blanco inschrijvingsbiljetten bij zich en geven deze af aan de leden, wier betrekkingen tot het fonds verlangen toe te treden, of wel enkele deelnemers zijn in het bezit dezer biljetten en vullen deze

voor de contribuabelen in, terwijl het lid later die ingevulde lijst aan het kantoor bezorgt of laat bezorgen, hetgeen alweder voor ieder lid slechts éénmaal behoeft te geschieden.

Ten opzichte van de tweede vraag: „*Waarom mist zij eene doeltreffende inrigting voor geneeskrachtige baden ten behoeve harer leden?*” zal Ref. slechts deze aanmerking maken. Door hem zelve is dikwijls het verlangen geuit en het Bestuur is ook van dezelfde meening doordrongen, dat het ons eenmaal gegeven mogt zijn in deze leemte te voorzien, die voorzeker, zoo al niet tot den bloei der instelling medewerken, dan toch stellig voor de leden en kinderen van leden, die zoo vaak behoefte aan geneeskrachtige baden hebben, eene zeer groote aanwinst zijn zou. Dit voornemen hoopt Ref. zal dan ook vroeger of later volvoerd kunnen worden, maar om, zoo als de *Volksvriend* op blz. 12 zegt, „de reserve der afdeling *Ziekenbehandeling*, zegge f 49,189.30⁵, te bezigen om te voorzien in de kosten der oprigting” zou het Bestuur niet mogen doen, omdat dit saldo uitsluitend eigendom dezer afdeling is en voor als nog strekken moet om te voorzien als tegemoetkoming bij mogelijke nadeelige saldo's van volgende jaren en omdat daaruit tevens ten deele de honoraria der werkende deelnemers gevonden moet worden.

Wat eindelijk het laatste gedeelte aangaat, waar op blz. 14 het wenschelijke van het toetreden van Stad en Diaconie besproken wordt, wil Ref. de goede bedoelingen van den *Volksvriend* niet voorbijzien, maar, indien deze maatregel immer in praktijk gebracht zou kunnen worden, hetgeen bijna aan het onmogelijke grenst, zou het *Algemeen Ziekenfonds* zulk een omvangrijk ligchaam worden, dat de geheele administratie niet alleen met vele kosten bezwaard, maar ook op eene andere meer uitgebreide wijze zou ingerigt moeten worden, terwijl daarenboven het doel, in Art. 1 der statuten omschreven, bepaald inhoudt, dat het *Algemeen Ziekenfonds* bestemd is voor de arbeidende klasse, met name den ambachtsman, die op dag of weekgeld werkt, den dienstbaren stand en hen, wier maatschappelijke toestand met de genoemden overeenkomt, welke klasse van personen in geen deele op gelijke lijn te plaatsen is met hen, die van de Stads-Geneeskundige of Diaconale hulp gebruik maken.

Dit karakter, voorziening in de behoeften bij ziekte door den ambachtsman en de arbeidende klasse *zelf*, moet het *Ziekenfonds* behouden en niet ten halve in eene beelingsinstelling veranderen.

18 Junij 1867.

Dr. J. W. VAN DER VOORT.

DE INTERNATIONALE CONGRESSEN TE PARIJS.

Het Internationaal Geneeskundig Congres te Parijs zal den 16den Augustus aanstaande onder de auspices van Zijne Excellentie den Minister van Onderwijs geopend worden.

Het Congres, dat van uitsluitend wetenschappelijken aard is, zal twee weken duren. Het zal bestaan uit de leden, die als stichters in Frankrijk te huis behooren, en uit buitenlandsche leden, die hunne adhaesie hebben doen blijken, door berigt aan den Algemeenen Secretaris, Dr. JACCOUD, 4, rue Drouot te Parijs; deze laatste zullen vrij zijn van alle geldelijke bijdragen. De membres fondateurs nationaux zijn de Fransche Geneesheeren, die daartoe het verzoek rigten aan het Comité van Organisatie, met